

29 April 1974

Ik was 11 jaar.

Om 20.00 uur horen we tijdens het journaal dat er in Amsterdam een agent is neergeschoten. We mochten opblijven want de dag erna was het Koninginnedag.

22.30 uur. Ik lag net in bed toen de deurbel ging, hoorde dat er mensen binnen kwamen, kort daarop mijn broer die huilend en boos naar boven kwam en vertelde dat onze broer Siem was neergeschoten.

Ik liep naar beneden en weet nog dat de huisarts er was, en nog een aantal mensen. Maar het beeld van mijn ouders huilend op de bank, vooral mijn vader, blijft me altijd bij.

De dagen erna zijn wazig, beelden blijven van mijn broer die in de kist ligt, dit klopt toch niet.

Onze broer Siem die altijd zo levend en vrolijk was, de sportieve broer die van zwemmen, waterpolo, gevechtssporten en dansen hield; stil voor altijd.

De crematie was zeer indrukwekkend voor ons allemaal, alles was net een soort film als we hieraan terugdenken, met zoveel eerbetoon en zo ontzettend veel mensen.

Maar daarna ging het leven door, toen was er nog geen psychische hulp.

Mijn broers en ik zaten of gingen de pubertijd in, mijn zusje Liesbeth was nog maar 2 jaar oud, dus mijn ouders gingen gewoon door met zorgen. Maar het verdriet was altijd aanwezig. Vooral onze vader, die binnen een week grijs was, heeft de rest van zijn leven dit grote verdriet niet kunnen verwerken.

Toen we later volwassen waren en zelf kinderen kregen begrepen we het zoveel beter.

In januari dit jaar kwam er het bericht dat er een herdenkingssteen is geplaatst in Amsterdam, op de plek waar onze broer is omgekomen. Een herdenking volgde bij de steen en twee dagen later op het hoofdbureau in Amsterdam.

Hierdoor zijn we opnieuw door een soort rouwproces gaan, trauma's die toch naar boven komen. We zien onze jeugd allemaal als heel gelukkig, vol warmte en liefde, maar ineens kwam ik tot het besef dat dit stukje jeugd was tot 29 april 1974. Daarna was het een soort van overleven voor ons allemaal. Mijn broer Hans zei: de ziel was uit het gezin.

Er hing een grote foto van onze broer Siem in de woonkamer, dus als je binnenkwam

was dit gelijk wat je zag; hij was er altijd.

Mijn vader was enorm trots op hem, wij allemaal- en vragen ons vaak af hoe zou het leven zijn gegaan als dit niet gebeurd was. Want dit had niet hoeven gebeuren.

De melding die mijn broer en collega Joop kregen, was dat ze een aanhouding moesten verrichten bij autobedrijf Hertz. Wat ze niet wisten is, dat dit zware criminelen waren en ook nog eens zwaar bewapend.

Door tekorten bij de politie waren er geen handboeien maar werd er gebruikgemaakt van knevelkettingen. Deze handboeien hadden waarschijnlijk zijn leven gered.

Daarom worden we ook zo boos als we zien dat er toch nog steeds tekort aan politiemensen is.

Dat de politie bijna niet kan handhaven, want ze moeten zich overal voor verantwoorden. En dit terwijl er al maar meer agressie komt tegen alle hulpverleners. Er met vuurwerk naar ze wordt gegooid, ze uitgescholden en bedreigd worden en wat al nog niet meer, en dat dit helaas ook slachtoffers maakt.

Daarom is dit monument, de Tuin van Bezinning, van groot belang, het besef dat hier alle omgekomen agenten jaarlijks worden herdacht, de mensen die het hier bezoeken kunnen zien en lezen op de informatiezuil wat hen is overkomen.

Ik ben op de dag van de opening van deze Tuin met mijn moeder en broer Jaap (ook agent) aanwezig geweest. Voor ons als gezin eindelijk een plek om te herdenken.

Daarom zijn we ook zo blij met de herdenkingsstenen die voor de omgekomen agenten zijn geplaatst, dat de mensen misschien, als ze een steen zien, iets meer gaan stilstaan bij het feit dat het werk van agenten niet zonder gevaar is.

Dat mensen die een wandeling gaan maken door de Tuin van Bezinning zich gaan realiseren aan welke risico's de politie wordt blootgesteld, iedere keer als zij aan het werk zijn.

Dat ze zich bewust worden dat alle hulpverleners hun werk moeten kunnen doen zonder agressie van buitenaf, en respect verdienen voor hun werk.

Ik dank u voor uw aandacht.

Marjoke Huliselan – Landman

